

Rozhovory: Tomášek 4,5 roku

Paní učitelka uvádí, že je:

*„někdy pomalý, mírně pasivní...je potřeba ho někdy nutit – zejména, když máme jít ven a on si před tím hrál...”
“říkala jsem mamince, jestli jí doma sám – je potřeba, aby byl trochu rychlejší (oblekání, vysvlékání, umývání) – je potřeba ještě dopomoc dospělého – větší, než je pro jeho věk normální.“*

Maminka:

- vysvětluje, že to není tím, že by nebyl schopen dané úkoly v čase zvládnout, ale avšak problem je v tom, že Tomášek zaměřuje pozornost jiným směrem:

“on se umí oblect sám, ale on se zamyslí a něco pozoruje nebo přemýšlí, co jsem řekla a neoblíká se “

- dodává, že se domlouvají, co si obleče – má své oblíbené věci – i je schopen reagovat na počasí – ví, že je zima a že se musí oblect teple.

“já mu věci nachystám a on se i obleče sám, když ale na něj nechvátám – při tom se obleče za pár minut. Stává se, že já ještě ležím, a on za mnou přijde oblečený”

“naučila jsem se takovej trik – počítám do pěti a on to bere a oblíká se. Ale když se něco přihodí a on nechce, tak začne říkat NEŘÍKEJ TO!. To hlavně dřív, když byl menší. Mně přijde, že to počítání ho zpozorní, jako obrátí jeho pozornost od něčeho zase k oblíkání. On třeba uvidí knížku a vzpomene si, že jsme si něco četli a chce to zase hned vědět a letí pro tu knížku. To on miluje, my jsme samá encyklopedie.”

Učitelka:

“Zrovna včera - on stojí u věšáku a dívá se na nástěnku a čte – dala jsem tam program na druhý den pro rodiče”. A začne se mě ptát a prostě se neoblíká – a ani když mu chci pomoc, tak to není lepší.” Nechtěl si nechat přetáhnout svetr přes hlavu”

Maminka:

-vysvětluje chování u oblíkání

“říkala jsem Tomáškovi, že se musí oblíkat, aby děti nečekaly a že když mu chce paní učitelka pomoc, tak má být rád a ne se vztekat. Rozbrečel se, že on si četl a paní učitelka mu zacpávala oči svetrem a on že ztratil písmenka nemoh to dočíst a nevěděl, co se bude zítra dělat”

Maminka zmiňuje, že

*“Tomášek tak do 4 let měl nepříjemné záchvaty vzteku a nezvladatelných emocí. Teď je to podstatně lepší... Začalo to kolikrát úplně z nějaké blbosti. Třeba já jsem dostala bonbonieru a položila jsem ji na stůl, Tomášek se k ní natáhl, že ji otevře a já jsem řekla, že není jeho ale že jsem jí dostala já – on se rozbrečel, jako bych mu něco udělala a prostě brečel a pak už se s ním nedalo nic dělat.
Co se nejvíc vztekal, když jsem něco udělala za něj - chvátali jsme – měl na zemi kostky, říkám mu poskládej to do krabice, on samozřejmě dělal pomalu a obracel je, já už potřebovala jít ven, myslím k doktorovi, tak jsem kostky vzala a naskládala je tam rychle. A teď najednou vztek, řev, mami, já jsem to chtěl udělat sám. Já říkám: to nevdáš, uděláš to příště. Ne já jsem to chtěl udělat a začal se vztekat, a já už jsem prostě nevěděla, co s tím.*

- Maminka vysvětluje, že už asi taky ví, kdy je problém:

*“jak má Tomášek nějaký plán, něco chce udělat, tak se velmi těžko toho vzdává, chce to nějak ho zaujmout jiným – on se dá rozumově přesvědčit – třeba, když mu řeknu, že k doktorovi musíme, aby byl zdavej”...
“jenže já už někdy na to nemám nervy – na něj se prostě nesmí chvátat – on si chce dělat věci po svém, ale to taky nejde. Já se přiznám, že dřív už jsem mu opravdu i někdy dala na zadek, ale to on nesl hrozně těžko a bylo to ještě horší. Dneska se snažím všechno vysvětlit – prostě dopředu ho připravit, ale stejně to někdy nejde, protože on má takový já tomu říkám zkratky, prostě ho napadne něco, co sem stejně nečekala. Ale je to fakt lepší.*